aylık mizah dergisi • fiyatı: 3 TL (KDV dahil sadece üç lira) - KKTC fiyatı: 4 TL • Şubat 2015/66

sayı: 66

Bu kardeşim için!

cafcaf

Ey Avrupa, seni kim affedecek?

Dünya'nın pek çok yerinde masum kanı akmaya devam ederken zulmün ortağı Avrupa, bunu "affedicilik" erdemiyle örtmeye çalışıyor.

NON

RIEN N'EST PARDONNÉ! *

Mehmet Ali & Akşamsefası

ISSN 1308-7487

(*) HAYIR HİÇBİR ŞEY AFFEDİLMEDİ!

Br. Otacı Zahter
otacizahter@hotmail.com

CAZGIR BASIN SUSTURULAMAZ!

- Cömaat Kuralı-1: Şeyhimize hakaret edilince yeri göğü inleticiiz, ama Peygamberimize, Ezvac-ı Tahirata, Rabbimize hakaret gelince susacağız? Tedbiir Allaahüekber!
- Cömaat Kuralı-2: CharLIE Hebdo'ya Fransızlar, Kanadalılar hatta Papa bile tepki gösterebilir, amma velakin bizim küresel biraderlerle "paralel" olmamız gerekir!
-Cömaat Kuralı-3: "Biz Sütçü İmamlar yetiştiriyoz, hişş, çaktın mı!" derken kastımızın "Sütçü Beygiri" yetiştirmek olduğu ortaya çıkmış olabilir. Bu tedbirimizi fekkeylemez! Sırran tezallemet, devam!

ASPAR HABERTV:

- Absürd news: Tövbe edip İslam'ı seçen CharLIE Hırbo karikatüristi kelime-i şehadet getirdikten az sonra kafasına sıktı! Eylemi kendisi adına üstlendiğine dair mektup bulundu..
- Saağyın seyircileğr, dün paralel yapı üyesi 4 sabık şakird merasimle hidayete erdi! Şambabalar İlçe Müftülüğünde düzenlenen ihtida merasiminde akgençlik üyelerince sembolik olarak gaste yakıldı, ortaya çıkan komik dumansı şekillere de hep birlikte "püff, püff" denildi!

BİSMİLLAHİ VE'S-SİYASETİ!

- Cemaat siyasete "girmiycez, işimiz olmaz, zinhar yalan!" noktasından bakınız ne hale geldi. Önümüzdeki seçimlerde Ekrem bey Başakşehir, Hidayet bey de Üsküdar seçim çevresinden CHP'den mebus namzeti yapılacak. Ahan da buraya yazıyorum ;)
- Cemaat için "Çare Sarıgül"dü. Sarıgül, "manevi evlat"tan öte idi biri için. Maalesef o da Kılıçdaroğlu, Efsaleddin (Ekmalettin miydi),Kırıkdestici ve avara kasnak İdrisler gibi patladı gitti.
- Şakirdlerimiz, Şebbihalar ve Baltacılar'la aynı "küresel sömürgeci/illüminati" burcuna girmiş durumda.

DEĞİNİLER

- Jim Clancy, 34 yıllık CNN kariyerini İsrail lobisinin baskısıyla bitirdi. Bir eleştiriyle kariyeri sonlandı. Evet, "Cazgır basın, susturulamaz!" diyenlerden ses bile çıkmadı bu konuda.
- Kadınlarımız Kur'an ve Sünnet'in değil bi takım elbise tüccarlarının isteğine göre sözde "tesettür"e bürünürken, biz de "hicab"a bürünüyoruz! Nice barut ve demir kullandılar, bin 400 yıl "Sütçü İmam"da temessül eden şuurla aileyi koruduk; ama şimdi "Gasteci İmam"ların fetvasıyla zıvanadan çıktık.
- 24 Nisan Ermeni meselesi için kritik bir tarih. İttihatçıların yol açtığı fecayiin yüzüncü yıl gerilimini yaşayacağız. Soykırım mı, katliam mı tartışmaları gırla gidecek. İttihatçıların ahmaklıklarıyla mesela sadece Sarıkamış'ta dağda en az 80 bin, aynı dağın ovalarında ise salgın hastalıklar yüzünden toplam 200 bine yakın askerin öldüğünü unutup, Ermeni muhacirleri tartışacağız. Yav, Napolyon kılıklı adamlar ne Çanakkale'de, ne Suriye ve Kanal Cephesi'nde ne de Şark Cephesi'nde kendi askerine acıdı mı ki, Ermeni'ye Rum'a acısın! Bu yıl da böyle gelip geçer.
- Kemalizmi ihya edenler ve ölümüne savunanlar artık takkeli camianın bazı bilinen üyeleri. Makbule ile karga kovalayan adamın fikri ahfadıyla, maklube yiyip tebbet okuyan ve böylece çağdaş kargAKP
kovaladığını sanan şekolar aynı çizgide birleşiyor. Biri, "Tayyip, içkiyi yasakladı, şeriat geliyor" derken, öbürü "Tayyip içkiyi yasakladı, gençlik bonzai çekiyor!" diye gevreniyo! İki taraf da yeni yapılan Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nı eleştiriyo. 1000 küsur odalı sarayın sahibi millet ise, "Çankaya sizin olsun, bize Aksaray yeter!" türküsü çığırıyo! (Ha, bu arada Çankaya Köşkü denilen yapı da tehcirle sürülen Ermenilerden Kasapyanların malikanesi imiş! "KaçAksaray" diye maytap geçen taze muhalifler ne der bilemem!)
- Bir "dr" arkadaşımız var. Bu yazdığım aynen yaşanmıştır. Fatih'in küçük mescitlerinden birinde cemaat kimse kendine değmesin diye "ağa işi" geniş geniş saf tutunca bu abimiz arkadan gayet ciddi, "Saflarımızı sık ve düzgün tutalım, aramıza FAKİR girmesin!" diye takılmış! O an cemaatin yaşadığı kireç halini tarif etmeye gerek yok!

otacizahter@hotmail.com

Dünya'da Peygamberlerimiz hakkında çizdiği gavurca karikatürleriyle tanınan Charlie Hebdo isimli Fransız mizah(!) dergisi, Filistin'i destekleyen bazı karikatürlerinden dolayı saldırıya uğradı. Saldırıdan sonra Avrupa'da islam karşıtlığı tırmandı. Avrupalı faşistlere gün doğdu!

Mehmet Ali & Akşamsefası

Charlie saldırısıyla müslümanlar bir mizah dergisinin gerekliliğini farketti...

F. Gülen, kartopu oynayan herkese açtı ağzını yumdu gözünü!

Geçmişte bir şekilde gaflete kapılarak kartopu oynayan hizmet erleri şimdi ne yapacaklarını bilemeze hâldeler...

Terbiyesizliğin adı İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ oldu. Avrupalı İfade Özgürlerine gün doğdu!

BAŞKANIN ADAMLARI (mustafa efe bal yazdı - selman kont çizdi)

Mehmet Ali & Akşamsefası

GÜRAY SÜNGÜ
GEREKSİZ YAZAR

Kendine hoş geldin...

Yok artık, bu kadarını doktor hu-dan bile beklemezdim. Şaşırdım ve önce gülecektim ki o on on beş adama bakmış bulundum bir an. Bakmaz olaydım. Bütün bu olanları onaylar gibi bakıyor ve bu sefer farklı olarak gülümsüyorlardı da... tekrar bıyıklı adama çevirdim başımı. Baktım ona. Yineledi usulca.

"İki yıl önce bu odaya girip, sizi kendinizle tanıştıracak ahuyu bekleyen fani genç adam, sizsiniz efendim. Kendinize hoş geldiniz diyelim mi, yoksa hep yaptığınız gibi ardınıza bakmadan kaçacak ve cahilliğinizle baş başa yaşamaya devam mı edeceksiniz?"

Korksam mı, ürksem mi, heyecanlansam mı, mutlu mu olsam da gülsem mi, kederlensem de dövünsem mi, az mı gitsem de uz gitsem, uz gideceğime mi içime kaçsam, ama ne yapsam da ne yapmış olsam ya da ne yapmasam da ne yapmamış olsam, duymazdan mı gelsem, duymaza mı varsam, kafamı gömüp toprağa ana diye baba diye ağlasam... bilemedim, bilemedim. Kaldım öyle, derler ya kal geldi diye. Nasıl derler, nasıl kal gelir, kal nedir. Neden böyle gerzekçe laflar dilimize gelir yerleşir. Ben nasıl olur da bu lafların gerzekçe olduğunu düşünür hale gelirim. Bilemedim, bilemedim.

Yapma anam babam demedim de der gibi baktım. Ben cahil bir sur içi mahallesi delikanlısıyım. İşsiz güçsüzüm. Üç ay sucuda çalışırım, damacana ağır diye kaçarım, beş ay nalburda çalışırım, pas kokuyor diye sıvışırım, en büyük zevkim parkta çömelip gelen geçeni kesmek, yapmayın etmeyin, neresidir burası, ne ayaksınız siz, kafa mı buluyorsunuz, ama çok bulanıyor içim, çok fena laflar ediyorsunuz, gönlüm karışıyor, zaten o gözleri görünen ahu yaktı içimi, bir de siz eğleşmeyin benimle, vallahi korkuyorum demedim de der gibi baktım. Önüme çöken adam kalktı, kalkınca sanki boyu uzadı. O kalkınca ben de başımı kaldırdım, baktım yüzüne. Yüzü çok uzak geldi o an bir an yani o an gözüme. Şaştım kaldım, bıyıklıydı.

"Sen neden kestin bıyıklarını," dedi bana.

"Benim bıyığım yok," dedim ona.

"Sen neden kestin bıyıklarını," dedi baba.

Adam babama dönüştü, inanamıyorum.

"Senin fotoğrafların bıyıklıydı hep. Nefret ettim, kestim," dedim ona.

"Sen neden önce bıyık bıraktın da sonra kestin," dedi baba.

"Önce bıyığım çıkmaya başladı, bıraktım, sonra baktım sana benziyorum, kestim," dedim ona.

"Her çocuk babasından nefret ede ede, babasına dönüşür," dedi baba.

"Ben senden nefret etmiyorum, etmedim, biraz kızdığım oldu ama..." dedim ona.

"Ben öldüm," dedi baba.

"Biliyorum," dedim ona.

"Ben öldüm, ne kızarsın bana," dedi baba.

"Biliyorum, ama bilmiyorum," dedim ona.

Sonra bir şey demedi bir daha, sustu kaldı.

"O halde... dedim ben. Sen öldün. Ben zamanda yolculuk yaptım, kedi konuştu. Şimdi sen karşımda. O halde... ben rüyada mıyım."

Yan tarafta oturan adamlardan zırt pırt göz göze geldiğim ve bana ara sıra onay verirmiş gibi baş eğen adam hop diye kalktı, zıpladı yanıma, ben daha ne oluyor diyemeden, enseme çaaaaat diye bir şaplak indirdi.

"Abi n'aptın," dedim ben, bir yandan ensemi ovalamaya çalışıyorum bir yandan gözler faltaşı, ona bakıyorum.

"Ne zaman rüyadan uyandın da, rüyada mıyım diyorsun. Neyin rüzgarına kapıldın da hayatını gerçek zannedip, azıcık bir sendelesen ajeba rüya mı bu diyorsun. Ataların gayba inanırdı, sen nasıl olur da bunca derin bir gerçeklik kuyusuna düşmüşsün de durmaksızın afallayıp duruyorsun."

Adama diyecek bir şeyim yoktu, gözlerim açık öylece bakıyordum ki, babam konuştu.

"Gavur filmlerinden oluyor bunlar hep. Geçen bir programa rast geldim mirim, adamın biri evdeki komodindir, büfedir hepsinden çekmeceleri sökmüş, bunları kara düzen üst üste yığmış, sekiz on tane çekmece, alt alta, üst üste, hafif biri ikisi yana kaykılmış filan, sonra bunları bir tane kalın deri kemerle üstten alta birbirine bağlamış, koymuş sergiye. Bakıp bakıp laf üretiyorlar, mekanın algoritmasını eğretileyen bir şiirsellik algısına izdüşüyor bu tasarım filan. Fransızdı bunlar. Çok ileri gitmişler."

Bana şaplak atan adam çekildi geri, yerine çöktü tekrar.

"Bu batı çok ileri gitti," dedi.

Babam onayladı.

"Çok ileri gittikleri için çok ileri gittiler zaten," dedi.

"Neyse," dedi, "bu çocuğu napacağız?" İkisi birden bana döndüler o an. Bakışları bana ulaşınca baktım ki bana şaplak atan adam bizim mahallenin delisi Ali abi, diğeri ise bıyıklı ama babam değil.

"Ali abi, deli Ali abi..." diye hönkürdüm birden.

Elini dudaklarına götürdü. Sus dedi. Burada o fani suretlerimize verilen isimlerimizle anmazlar bizi.

"Abi, naptın, neredeyiz, benim kafa gitti iyice," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Senin kafa gitti iyice, normal. Buraya geldin çünkü."

"Burası neresi abi," dedim ama bir yandan da zamanda yolculuk, sinema perdesindeki yarık filan geldi gözümün önüne.

"Burası..." dedi deli Ali abi. "Burası senin için sen, benim için ben. Ben kendime geldim de buradayım, da ondan deli diyorlar orada bana. Sen kendine geldin de buradasın, da bilmiyorum artık ne diyecekler orada sana..."

Ensemi ovuşturarak diğer adama döndüm, odaya girdiğindeki gibi çökmüş duruyordu yine karşımda. Anlam veremedim. Veremiyordum. Veremedim. Vermedim. Veremeyecektim. Vermidon. Deli Ali abiye döndüm tekrar. Ama o da sanki ilk haline dönmüştü. Derviş gibi çökmüş duruyordu öyle, başı öne eğikti. Dönüşmüş dönüşmemiş aldırmadım, sordum;

"Deli ali abi, sensen hala, cevap ver, bu iki yıl olayı nedir. Ben yarım saat önce geldim, bu adam ve kızı iki yıl diyor." Adam hala deli Ali abiydi demek ki, inceden fısıldadı;

"Lan oğlum, aynştayn kuantum, görecelik, zamanda döngüsellik deyince haaaaa diyonuz, biz deyince iki yıl, ezel ebed, gözlerinizi belertip bakıyonuz, ne var, oluyor işte. İki yıl dediyse iki yıl. Ne diyo aynştayn, sevgilinin yanağına iki dakika dokunursun, iki saniye gibi gelir, çaydanlığa iki saniye dokunursun, iki yıl gibi gelir."

"Ah be abi," dedim, eğdim başımı. Döndüm önümdeki adama.

"Teslim oluyorum, dedim. Sevdalıyım, o ahuya. Kızınsa, ve varsa bende gönlü, al getir, ya da bırak ben düşeyim peşine. İki yıl oldu iğranamadım şu oturduğum yerden. Aşk çökertti beni. Teslim oluyorum."

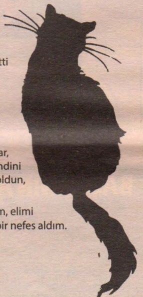

Adam, elini uzattı. Baktım, burnumun ucuna kadar hem de. Anladım mevzuyu. Aldım, öptüm başıma koydum.

"Çık," dedi. "Dışarıda bir alem var, bul onu, aşk ol. Aşk olunca mı kendini buldun, kendini bulunca mı aşk oldun, kendin bul."

Kalktım, kapıya doğru yürüdüm, elimi kapının tokmağına attım. Derin bir nefes aldım.

Açtım kapıyı...

Devam edecek.

Mehmet Ali & Akşamsefası

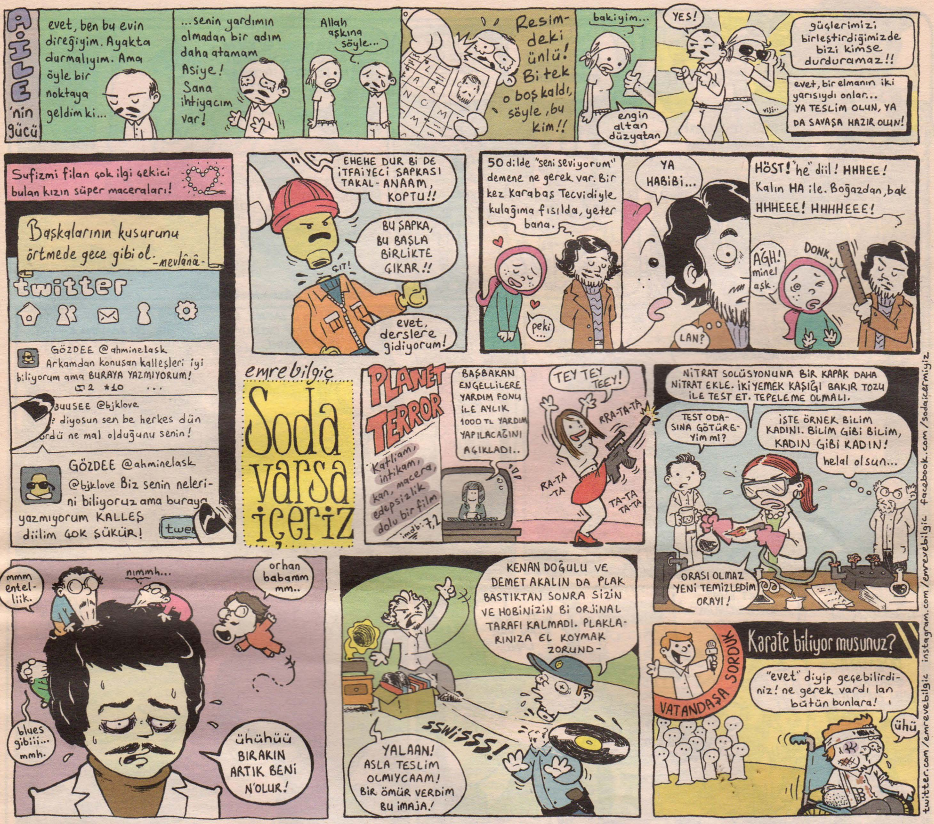

Mehmet Ali & Akşamsefası

Mehmet Ali & Akşamsefası

RACİ VERT VE BAZI ŞEYLER

NAZIM TASAN

Merhaba ben Raci Vert. Keyfim yerinde olunca konuşmayı severim. Geçenlerde rüyamda kocaman bir trolün beni esir aldığını gördüm. Dağ başında bir araba hurdalığındaydık. Eski araba parçalarını ağzından salyalar akıtarak iştahla yiyor, kemiğin iliğini emer gibi benzin depolarını emiyordu. Karnı doyunca afedersiniz öyle bir geğirdi ki İsrafil Sur'a üfledi sandım. Yemekten sonra beni hapsettiği kafesten çıkarıp bir arabanın içine oturttu. Homurdanarak "sen araba çalıştıracak!" diye bağırdı. Rus göçmeni bir troldü sanırım. Marşa bastığım gibi arabayı tutup kaldırdı. Ağzına götürünce beni tatlı niyetine araba arası yiyecek sandım. "Sen gaza basacak!" diye homurdandı. Gaza bastıkça egzozdan çıkan dumanları yavaşça ta ciğerlerine çekiyor, sonra gözlerini kısarak geri veriyordu. Sonra uyandım. Rüyalarımı anlatmayı severim. Genellikle saçma oldukları için anlatılınca da bu özelliklerini korurlar.

Geçen ay Selenter'in film muhabbetinde kalmıştık. Ona biraz devam edelim. Lisedeyken… Bilirsiniz, lisedeyseniz en az bir İskender Pala romanı okursunuz. İmam Hatipleri kastediyorum Galatasaray lisesinde ne okudukları hakkında bir fikrim yok. Bir dönem Selenter, Pala'nın Babil'de Ölüm İstanbul'da Aşk romanına başlamıştı. Arşiya Akeldan isimli karakter üzerine çokça düşünüp Matrix'teki atmosferi oluşturabileceğini zannettiği bir film senaryosu yazmaya koyuldu. Senaryoda bir grup insan Akeldan'ın kölesinden devraldıkları sırrı hayatları pahasına korumaya çalışıyorlardı ve Ajan Smith gibi insanlar bu sırrı çalıp dünyayı yok edeceklerdi. Düşman herhangi birisi olabilirdi. Babası imam olan Selenter ilk sahneyi camide çekmeye karar verdi. İmam olan karakter namaz kıldırırken cemaatten biri -ajan Smith- rükuya gittikleri sırada imama saldırıyor, camide ultra hareketli muazzam bir dövüş sahnesi başlıyordu. Film bir bilim kurguydu. Karakterlerin manevra kabiliyeti yüksek birer tetikçi olmaları için dnalarıyla oynanmıştı. Başrolde o dönemin parlayan yıldızı deli yürek oynayacaktı. Bu senaryo üzerinde çalışırken neden sonra Selenter çok saçma olacağına karar verdi. Projeyi rafa kaldırdı. Daha sanatsal bir şey yapmalıydı. Nuri Bilge filmleri üzerine kafa yormaya başladı. Hem çekmesi daha kolaydı, sonuçta Selenter beş parasız bir liseliydi. Lisedeyseniz duygularınız kalp ritim çizgisi gibi dalgalanır. Nuri Bilge'nin, Demirkubuz'un size vadettiği o karanlık atmosfere isteseniz de tam giremezsiniz. Belki de girersiniz bilemiyorum ama Selenter ne kadar uğraşsa da aynı sıkıcılıkta senaryolar yazamadı. İlla birileri birilerini dövecek, bir yerlerden silahlı, güneş gözlüklü, paltolu adamlar fırlayıp okkalı bir küfür savurarak ortalığı karıştıracaktı. Nuri Bilge'nin üntüz karakterleri hiç çekici değildi. Filmin ana karakteri dişe dokunur* bir şeyler yapmalıydı. Lanet film boyunca sigara içip denizi izlememeliydi en azından. (*kürdan kullansa dişe dokunur bir şey yapmış olur mu?)

Selenter bir rüya gördü. Rüyasında çenesi gamzeli bir adam "ey talip! Tarkovski! Tarkovski!" diye bağırıyordu. O zamanlar tabi Selenter, Tarkovski'nin ne demek olduğunu bilmediği için, adamı küfrediyor zannedip ben de senin diye bağırınca adam aniden ağlamaya başladı. O kadar çok ağladı ki bulunduğu yerde gözyaşlarından bir deniz oluştu. Selenter her nasılsa yanındaki odun parçasına tutunup denizin üzerinde kalabildi ama noktalı çene denizin dibini boylamıştı. Selenter'in yanına kocaman bir karetta karetta gelip "sırtıma pin" dedi. Dev kaplumbağa Selenter'i kabuğunda yedi gün yedi gece gezdirdi. Türlü türlü şeylere şahit oldular. Bazen içlerine korku düşüyor, bazen âşık oluyor, bazen gülüyor, bazen ağlıyor, bazen de birer sigara yakıp denizi seyrediyorlardı. Son gece denizin dibinde bir şeyin parladığını gördüler. Selenter karettaya parlayan şeyin ne olduğunu sordu. Bilge kaplumbağa "bu parlayan sinemanın hakikatidir" dedi. Selenter'in içini bir coşku kapladı. Hemen suya atlayıp denizin dibine dalmaya başladı. Işığa doğru bütün gücüyle yüzüyordu. Her nasılsa o yaklaştıkça ışık azalıyordu. Nihayet denizin dibine vardığında ışık kayboldu.

Selenter'in içini kahreden bir pişmanlık kapladı. İçinden bağıra bağıra ağlamak geliyordu. (Denizin dibinde ağlayan adama mendil uzatılmaz. Biraz anlamsız oldu ama güzel laf. Sizce nasıl? Şimdi uydurdum.)

Selenter uyandığında, rüyayı, üstüm açıldı herhalde diye yorumladı. Garip bir şekilde rüyada anlayamadığı kelime diline dolandı: Tarkovski. Bu kelimenin bir kelime değil bir isim olduğunu öğrendi. Tarkovski'nin filmlerini izlemeye başladı. Nedense filmleri beğendi. Hatta o zamanlar Tarkovski'yi sinemanın filozofu falan ilan etti kendince. (Filozoftan ne anlıyorsa artık. Okuduğu dergilerden etkilendi sanırım.) Sinema bir anlatım aracı olmalıydı. İnsan eline aldığı her alette bir acemilik dönemi yaşıyordu. İnsanlar felsefeyi kendilerine alet edinince yere göğe bakıp onunla bu şeyleri açıklamaya çalışmışlardı. (Lise felsefe bilgisi.) Tarkovski de bunu yapıyordu. Doğa filozoflarından sonra Sokrat denilen adam insana yönelerek daha anlamlı bir şey yapmıştı. Selenter sadece iki filmini izlediği Tarkovski'yi doğa filozofu olmakla suçladı ve birinin sinema tarihinde Sokrat'ı temsil etmesi gerekiyordu. Bu tabi ki Selenter'in kendisinden başkası olamazdı. (İzninizle burada biraz gülmek istiyorum.) Kendi kendine böyle garip vazifeler çıkaran Selenter'in dersleriyle arasında sıkıntılar yaşanınca babası telaşlandı. İkinci kez evden televizyonu gönderme kararı aldı. Fakat bununla oğlunun sinema illetine merakını gideremeyeceğini bildiği için Selenter'e uygun olduğunu düşündüğü bir iş buldu: düğün kameramanlığı. Hafta sonları okul olmadığına göre gidip çekim yapmasında bir beis yoktu. Yazın da boş durana kadar harçlığını çıkarırdı. Selenter'in yazın Çerkezköy'e inşaata çalışmaya gidip, biriktirdiği parayla kamera alma hayalleri böylece suya düştü. (Böyle bir hayali olduğundan daha önce bahsetmiş miydim?) Kamera satın alamayacağına göre bu işte patronun gözüne girebilirse en azından iş yerinin kameralarını ödünç alabilirdi. Bir yönüyle iyi olmuştu, hem diğer araç gereçler için para kazanabilecek hem de senaryo yazma için bolca vakti olacaktı. İşte o sıralar Selenter film çekme kararı aldı.

TÜRKİYE İMAM HATİP LİSELERİ KARİKATÜR YARIŞMASI 2015

cafcaf

Tüm İmam Hatipliler ile sahih bir çizgi için Bismillah!

Cafcaf Mizah Dergisi & Mizah Derneği işbirliği ile çizerliğe adım atmak için

Son Başvuru Tarihi: 12 Nisan 2015

mizah derneği

ERZURUM

Mehmet Ali & Akşamsefası

YOK DAHA NELER

AYKUT ERTUĞRUL

Bir Süper Kahramanın Gizli Küçük Not Defteri

İnsanlar eşit değildir. Bazıları sizin gibidir, sıradan. Siz, sen yani, sen sen… Bu satırları okuyan, göz gezdiren "he he Cafcaf güldürmüyor ki" diyen sen…. Bir de benim gibi olanlar vard... Bir dakika, doğrusunu söylemek gerekirse insanlar eşit değildir. Siz varsınızdır bir de ben varım. Ben ve sizler. Düşünebiliyor musunuz?

(Müzik başlar)

Sizi ikna etmem için beni dinleyeceksiniz. Biliyorum, çünkü ben de bir zamanlar sizler gibiydim. Normaldim. Bir süper kahraman sormadan düşünmek aklıma bile gelmezdi.

O gün, masamda bir tutam pul biber, bir adet boks eldiveni, bir raket, bir çift böcek ilacı, yeni kavrulmuş bir tabak un helvası, artı bir miktar da yara vardı. Holosko'ya güven yoktu.

Normaldim. Sıradan zevkleri olan, acı çeken, "Yetenek Sizsiniz" izleyen, üzülen, "Yedi Güzel Adam" izleyen, ağlayan, aksıran, Kara Dayı izleyen, hapşuran, yılbaşında Nimet Abla'nın büfesinin önünde sıraya giren, Yılbaşı Özel Programı izleyen, ayak parmaklarının tırnaklarını keserken, nefessiz kalan, karnı ağrıyan, NTV Spor izleyen, narın suyunu sıçratmadan yemeyi başaramayan, Coca Cola'yı bir haftadan fazla boykot edemeyen, doktorların, berberlerin ve İETT şoförlerinin önünde ezilip büzülen sıradan bir faniydim.

Ta ki o güne kadar.

(Müzik yükselir)

O gün, dünyanın kalan 6 milyar insanı için sıradan sayılabilecek o gün, yapabileceklerimin farkına vardım. O gün, özel gücümün, içimdeki (müzik iyice yükselir) o büyük enerjinin o gün. O gün… Dünyayı değiştirebilecek olduğumun. O gün. Dünyayı ben değiştirecektim o gün. Venezuella başkanının meclis konuşmaları artık bana sorulacaktı, alınamayan öğrenci belgeleri uykularımı kaçıracaktı, Türk şiiri artık ölmeyecekti, o gün, Holosko takas edilemeyecekti, İkinci Yeni aşılacaktı (öykücüler de aşar), Neo, kırmızı hapı seçmeyi aklının ucundan bile geçirmeyecekti, Selidor'un haritadaki yerini bilmeyen kalmayacaktı, Kuzey Kore turizme açılacaktı. O günden sonra bir daha asla ama asla hiç bir ev sahibinin Almanya'dan oğlu gelmeyecekti.

(Müzik kesilir)

Anlatacaklarım, ne fazla ne eksik, sıradan bir insanın bir süper kahramana; devletlere, hem de öyle ada devletlerine, yeni kurulmuş cumhuriyetlere, minik kolonilere değil, büyük devletlere kafa tutacak bir süper güce dönüşmesinin hikayesidir. Bu, her sabah uyandığında kendini bir böceğe dönüşmüş olarak bulan bir zavallının, besin zincirinin en tepesine çıkışının hikayesidir.

Yani kısmetse. İnşallah.

Sıradışı Küçük Not Kağıtları Bana Bir Şeyler

Evimin duvarları boydan boya küçük not kağıtlarıyla kaplıydı; küçük fosfor yeşili (fosfor yeşili ne ya!), yapışkan. Küçük not kağıtları, sıradan insanlara bir şeyleri hatırlatmak için sürü halinde yaşarlar. Onlar da en az insanlar kadar sıradandır. Diyebilirim ki ben o güne kadar, sıra dışı bir küçük not kağıdına rastlamadım. Sıradışı küçük bir not kağıdına rastlasam hatırlardım. Sonuçta insan, sıradışı ve küçük bir not kağıdına hayatında kaç kere rastlar ki? Öyleyse benim duvarımdakiler dünyanın ilk sıradışı küçük not kağıtları olabilirdi. Oldular. Duvarımdaki küçük not kağıtları bana bir şey anlatmaya çalışıyorlardı. Bu hiç sıradan değildi. Küçük not kağıtları kendi başlarına düşünemezler. Küçük not kağıtları kendi başlarına yer değiştiremezler. Küçük not kağıtları kendi başlarına bir duvarı kaplayamazlar. Durup dururken hiçbir küçük not kağıdı birine bir şey hatırlatmaya çalışmaz. Demek ki o gün duvarımda yapışık halde duran küçük not kağıtları, sıradışı küçük not kağıtlarıydı.

Peki sıradışı küçük not kağıtlarını böylesine çıldırtan, yoldan çıkaran not neydi? Onları takip etmemi mi istiyorlardı?

Benden ne istediklerini, hangi nota hizmet ettiklerini anlamaya çalışmaktan vazgeçmek üzereydim ki gördüm.

aslında duvarımdaki tüm sıradışı küçük not kağıtlarında aynı gizemli mesaj vardı en başından beri tüm duvarımda bütün fosfor yeşili korkunç yapışkan sıradışı küçük not kağıtları aynı not. Aynı not. Aynı.

PİL ALMAYI UNUTMA!

(Devam Edecek…)

Mehmet Ali & Akşamsefası

İyi Kitapçılarda!

ekin'in

k kitabı

şmak ölümüne karşı

YERYÜZÜ KİTAPLIĞI

kitapguzeli.com / 0212 533 28 58

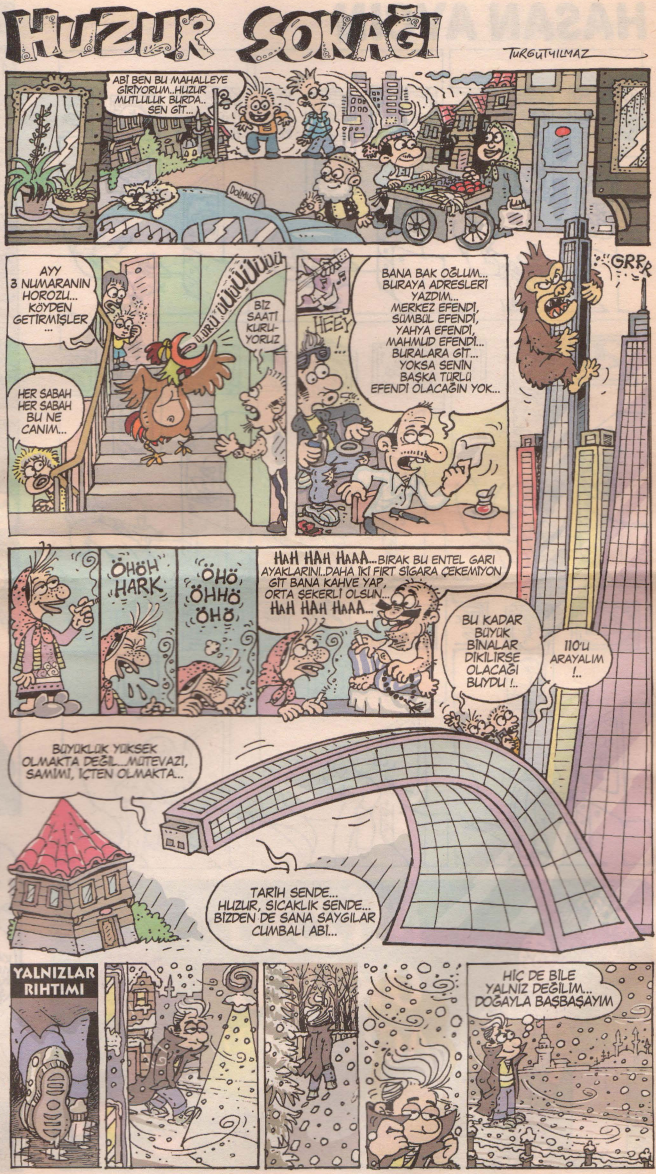

HASAN AYCIN

AYARLI PENSE

yüksel bayram

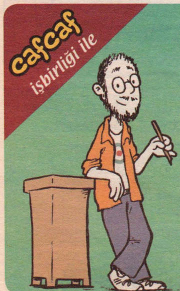

MİZAH OKULU AÇILIYOR!

Son Kayıt: 13 Şubat 2015 Cuma

Başvuru için:

Tel: 0212 415 58 58

Adres: Zeytinburnu Kültür ve Sanat Merkezi Semiha Şakir Caddesi Zeytinburnu Meydanı Zeytinburnu / İSTANBUL

Zeytinburnu Gençlik Merkezi

Zeytinburnu Belediyesi

Mehmet Ali & Akşamsefası

RANZA DERGAHI

M. Nezihi PESEN

**Ranzavi yorgunluk dedi,
Geylani hazretleri cennet müjdeledi,
cemaat YİİHUUU diye sevindi.**

İnsan ne çok şeyden yoruluyor. İnsanı yoran şeyler ne kadar fazla. Dünya ve içindekiler nasıl da yorucu. Yazın sıcağı, kışın soğuğu yorucu. Reklamlar yorucu, televizyonlardaki açık oturumlar yorucu. Bir yerlerin borazanları, papağanları yorucu. Hele her gün çeşit çeşit yalanı gevelemekten, manşet yapmaktan bıkmayan gazeteler... İnsan artık onları eline almak istemiyor. Hatta gazete bayilerinin önünden geçerken göz ucuyla bile bakmak istemiyor. Acaba internetten beleşine gazete okumak ne kadar yorucu? Kağıttakilerden daha mı az daha mı fazla?

Yorgunluk dünyadaki her canlıya gelir. Bu cümleyi yazdım, aklıma bir soru geldi. Bu dünyada melekler yok mu? Var elhamdülillah. O nurani varlıklara da canlı diyebilir miyiz? Onlara da yorgunluk gelir mi? Demek ki bu paragrafın başındaki Aristocu hüküm sakatlanmış bulunuyor. Ama biz gene de bilebildiğimiz ve işitebildiğimiz kadarıyla, olağan-normal şartlar altında, yorgunluktan, kendi yorgunluğundan, bahseden tek varlığın insan olduğunu söyleyebiliriz. (Peki normal nedir diye soracak olursan deriz ki: Normal senin anandır, normal senin babandır. İkisi de insü candır.) Söyledik de ne oldu? Başımız göğe mi erdi, bi şey mi kazandık, bi mesafe mi kat ettik?... Şair, ta yıllar öncesinden söylemiş söyleyeceğini:

biliriz dünyadaki yorgunluk habire mızraklanır

Kim nasıl niçin yapıyor bunu? Gidip Yıkılma Sakın diyen İsmet Özel'e kulak vererek öğrenmeye çalışacağız.

İzin versem felsefi bir yazı olmaya meyli var bu yazının. Felsefi yazılar da genelde zor, sıkıcı ve yorucu olurlar. Üniversite'deyken gavurların kitaplarından, felsefe tarihlerinden epey felsefe okumaya çalışmışlığım var. O zamandan beri haberdarım felsefenin adamın imanını gevrettiğinden. Yav arkadaş oku oku kafaya bi şey girdiği yok. Menfezler kapalı diyeceksiniz de, öyle değil işte. O iş bizim bildiğimiz gibi değil. Gavurun bildiği gibi. Daha doğrusu gavurun bilmediği gibi. Cümleyi toparlamaya çalışarak meramımı ifade etmiş olayım. (Allahım nasıl düştüm ben gene buraya! Ah bu entelektüllik kalıntıları adamı böyle çıkmazlara sokar. Çoğu itiraf etmekten çekinse de bu çıkşsızlıktan böyük zevk alır entelektüeller. Maazallah ve hafazanallah!)

Neyse sizi fazla yormadan ve hatta uyutmadan söylemiş olayım: Batı felsefesi vahye sırt çevirmiş ve kulak tıkamış olduğundan metafizik sosunu fazla kaçırmıştır. Bu yüzden bir müslüman en azından muvakkaten ve lokal olarak biraz gavurlaşmadıkça bu kafası karışık gavurları anlamakta zorlanacaktır. İşte benim yaşadığım analayışsızlık ve bundan mütevellid yorgunluk da tam olarak buymuş.

Aslında mevzuyu daha fazla uzatabilirdim ama yaşı yirminin altındaki genç arkadaşlara haksızlık edeceğimi düşünerek kısa kesme kararı verdim. Bazıları bu 'kesme' ibaresinden daha geniş anlamlar çıkararak benim felsefe konusunda traş yaptığımı iddia edeceklerdir. Varsın etsinler. Zaten felsefe de bir çeşit traştır. Heykeltraşlık gibi bir sanattır. Fakat malumunuzdur ki İslam'da heykeltraşlık yoktur, izin verilmeyen bir uğraştır.

Felsefeye izin çıkarmış bizim filozoflar. İyi de olmuş. Bunu bile itiraf ettim ki kendilerini küçümsediğim zannedilmesin. Çünkü tanımadan ve bilmeden küçümsemek cehalet göstergesidir. Oysa bu alanda tarih-i seyr-i felasifede nadir denebilecek cins kafalar yetişmiş. Sorular sormuşlar, cevaplar vermişler. Uğraşıp didinmişler. Ama neylemişlerse eylemişler, hatta bazen ter döküp kafayı çiziktirmişler, lakin halkımız tarihin hiç bir döneminde alimlere ve ariflere verdiği kıymeti, gösterdiği hürmet ve itibarı onlara vermemiş ve göstermemiştir. Bu da Allah'ın hikmet ve belki de lütuflarından biridir.

Mevzusu yorgunluk diye tasarlanan bir yazıdan geldik nerelere vardık. Demek ki her bir şeyin bir kaderi olduğu gibi yazının da bir kaderi vardır. Yazarın iradesiyle giriş yapılır ve cümleler oluşmaya başlar. Bu cümleler kağıda döküldükçe şekillenmeye devam eder. Yazı bitirililinceye kadar tam olarak nasıl bir yazı olacağını bu dünyadaki hiç bir fani tam olarak bilmemektedir. Bütün cüziyyat ve külliyat, yani oluşacak yazının bütünü ve detayları, sadece Malik'ül-Mülk tarafından bilinmektedir. Üstelik yazar ne kadar kendinden emin ve yazdığının bütünüyle kendi tasarım ve yaratımı olduğunu iddia ederse etsin; sayılamayacak kadar çok saik, sebep, itki tarafından sevkedilmiş, itilmiş, teşvik edilmiş, belirlenmiş veya geri çekilmiştir. İşte bizdeki irade ve kudret Allah'ın öyle lütuflarındandır ki biz onlarla Hakk'ın irade ve kudretine şahit olup imana gelelim diye bize ihsan edilmişlerdir. Bazıları bunu görür ve can u gönülden bu işleyişe iman eder. Bazıları ise Naim'e, nimet verene ulaşamaz da zavallı kendini sürer meydane. Oysa en azından meydanın, yani bütün uzayın, Allah'ın mülkü olduğunu kabul etmiş olsaydı hem bunca şımarmazdı hem de bir parçacık huzur bulurdu. Nitekim bizdeki Mutezile kader ve irade konusunda buna yakın bir düşünüş tarzına sahiptir. Bu yüzden (Ehl-i Sünnet ve'l-)Cemaat onları dairenin dışına itmemiş hep beraber camiye gidip namaz kılmışlar ve namazdan sonra da oturup aynı sofradan yemişlerdir.

Yazının sonuna yaklaşmış bulunuyoruz. Gördük ki bu yorgunluk denilen istenmez bile Allah'ın izniyle insanda düşünce ve fikre ebelik yapabiliyormuş. Yorgun yorgun klavyenin tuşlarına basa basa ya da daha şiirsel söylersek yorgunluk üstünden yürüye yürüye yazı vadisinde eylemde bulunmuş olduk. Söz söyledik. İnşallah özdendir ve öze ilişip bitişmiştir. Bununla birlikte biliriz ki kadim ululara göre hepimiz çaylak ve çömez sayılırız. Bu yüzden son sözü velilerin sultanı büyük arif Abdülkadir Geylani kuddise sirruhu hazretlerine bırakıyorum:

Ey dünyayı talep edenler! Dünya geçicidir, yorucudur. Baki olan cennete talip olun; zira o rahatlık yeridir, nimetler yurdudur, şükür evidir. Orada ne namaz, oruç, hac, zekat, belalara, hastalıklara, yaralara sabretme ve fakirlik vardır, ne de oradan çıkma korkusu vardır. (Geylani Külliyatı, Gelenek Yayınları s. 507)

Bu büyük müjdeden sonra müslümanlar olarak hep beraber bir YİİHUUUU! çekelim de yorgunluk ve bezginlikten kurtulalım..

Darbımesel

Murat Arslan

Mehmet Ali & Akşamsefası

1932 YILI ÖSS SÖZELDE KADIKÖY 826.'CISI ARTİN ACIKAVUNYAN ile TARİHTE BUGÜN

"Tarihte yaşanan tarihte kalır."

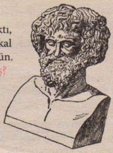

- Bi poz alabilir miyim diyen adam heykeltraş çıktı, üç aydır kıpırdayamıyorum. Şu hale bak, saçla sakal arasındaki sınırlar kalktı, vizesiz geçiş başladı dün.
- Abii, bitti, gel bak nasıl olmuş?
- Hadi be! Bakiyim?
Oha gözüm kapalı çıkmışım, bi daha yap.

- Sizin şikayet neydi sakıncası yoksa?
- Öğretmenler odasındaki ikili koltuğa japon sürmüş veled-i zinalar. Oturuş o oturuş. Evden eve nakliyeyle ancak getirdiler...
- Ouvv, pardon ya, biz de bakmadan oturduk ama.
- Otur otur, ayakta kalma. 600 TL. Götürü anlaştık nakliyeciyle. Ne varsa götürücen dedim. Nakliye işinde Giresunlu çok. Geliyolar söküyolar, gittiği yerde de kuruyolar. Koltuğu da ayırmışlardı aslında ama kaşla göz arasında yine yapıştırmışlar. Neyse doktor söksün zaten. Uzman sonuçta.

Dürümün başını yerken sonu soğuyor. O yüzden bi başından bi sonundan ısırıyorum. Tabi bu sefer de ortası soğuyor. Sadece ortasını azıcık daha ısıtırsanız denge sağlanır sevgili okurlar. Ama siz yine de kolay bir yiyiş için dürümünüzü laminasyon cihazından geçirmeyi unutmayın. Laminasyon cihazının ne olduğunu merak edenler ise bir sefer olsun eskimiş yırtılmış nüfus cüzdanlarını kaplatsınlar. Ben görür görmez zihnimde şimşekler çakmıştı.

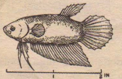

Boyum üç günde yarım inçten iki inçe çıktı. Hızla uzuyorum fakat gel gör ki balık tabiatımdan ötürü hiçbir zaman NBA'de dabıltripıl yapamayacağım.

- Oğlum bak burda az önce olanları kimseye anlatmıyosunuz tamam mı lan. Tarihte yaşanan tarihte kalır. Tarihçi yok di mi aranızda?
- Yok.
- Tarihçi ne abi ben bilmiyorum.
- Ulan Artin sen bilsen n'olur len.
- Hahahahaa
(O gün bana çok pis gülmüşlerdi. Unutmayayım diye kayda geçiriyorum. Bugüne kadar nasıl da unutmuşum bakın. İnsan zihninin karanlık dehlizlerinde daha ne pis kokulu yetişkin hasta bezleri var kimbilir.)

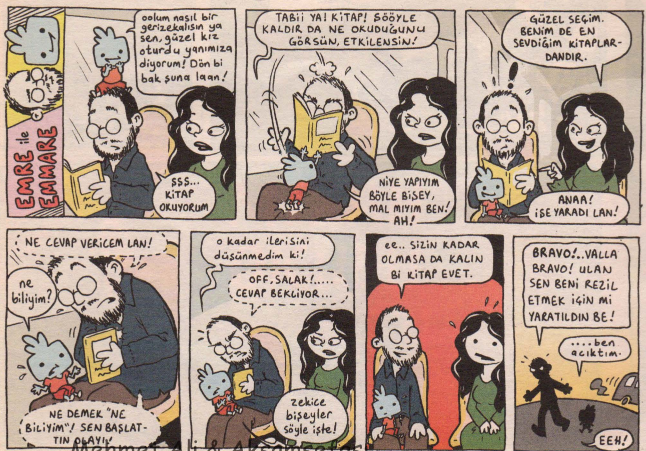

Mehmet Ali & Akşamsefası

BATIL BALİNA

SALİH KILINÇ

Muz Cumhuriyeti

Çikitayı (Chiquita) bilirsiniz. Muz markası ya da şirketin adı diyelim. Bu Çikita şirketinin ismi bir zamanlar United Fruit Company (UFC) idi. Yüz yılı aşkın bir süre özellikle Amerika ülkelerinde dilediği gibi at koşturan bu şirket genel olarak zalim, kirli bir geçmişe sahip, ülkelerde darbeler tezgâhlayan, insanları sömüren bir işletme olarak bilinir.

1928 yılında Kolombiya'da bu şirketin muz plantasyonlarında çalışan işçiler ağır çalışma koşullarından ötürü greve çıkarlar. UFC bir Amerikan şirketi olduğundan ABD, Kolombiya'yı grevi bitirmesi için uyarır. Aksi halde asker gönderecektir. Kolombiya hükümeti de bunun üzerine harekete geçer. Haklarını arayan işçilerin üzerine ateş açılır. Ölü sayısı üzerine çok fazla spekülasyon yapılacaktır. En gerçeğe yakın tahminler üç bin civarında olduğu yönündedir. Yüz Yıllık Yalnızlık'ta bu şirketi anlatan Kolombiyalı yazar Gabriel Garcia Marquez, Anlatmak İçin Yaşamak adlı anı kitabında da bu katliamın çocukluğundaki izlerinden bahseder.

Muz, Amerika kıtasındaki çiftçiler için bir meyveden öte bir şeydir bu yüzden. Solculuk, komünistlik, vatan hainliği, vatanseverlik genelde muzun etrafında döner.

Bir de Muz Cumhuriyeti var. Ülkemizdeki kullanımı "Burası Muz Cumhuriyeti mi kardeşim!" olan kavram; ekonomisi genelde tek bir ürüne bağlı olan, halkın ekserisinin o ürünün üretimi için marabalık ettiği, sömürüye açık, istikrasız(laştırılmış) ülkeler için kullanılmakta.

Bu anlamıyla olmasa da ben de bir muz cumhuriyetinde büyüdüm. Memleketim Anamur muzun Türkiye'de yetiştiği 200 km'lik sahil şeridinin bir kısmında yer almakta.

Muz memleketinde doğduğum için muzdan bahsedeceğim biraz. Ama Gabriel Garcia Marquez'in yaptığı gibi masalsı bir şekilde yapamayacağım. Çok düz, her yönden daha kısıtlı.

Çocukluğumda muz benim için "bulunmaz" bir nimet değildi. Muz bahçelerinin içinde büyüdüm. Kış günlerinde muzu dondurmamak çok önemliydi. Anamur'da hava sıcaklığı nadiren sıfırın altına düşer. Bazı yıllar hiç düşmez. Ama bir kere düştü mü o sene sizin için zarar demektir. Bu riskten ötürü seracılık son yıllarda gelişmiştir. Artık örtü altında olmayan muz ağacı neredeyse kalmadı.

Muz tek yıllık bir bitkidir. Her sene kendini yeniler. Eski ağaç kesilir, sürgün yeni ağaç olur, meyve verir. Gövdesi pek sert değildir. Bir dal muz yaklaşık 30-40 kilo kadar gelir.

Muz dalındayken yeşildir. Elma ya da limonla birlikte koyup olgunlaştırabilirsiniz. Ancak günümüzde muzlar sarartma tesislerinde işlemden geçiyor.

Muz çok yerseniz peklik yapar. Bu yüzden bazıları muzu pek yemez.

Benim anlatımım da ancak bu kadar olur.

Ha unutmadan, bir de muz balığı var. Çok değişik huyları vardır muz balıklarının. Çok acıklı bir yaşamları vardır. Muz dolu bir delikten içeri girerler. Deliğe dalmadan önce basbayağı balıktırlar. Ama delikten içeri bir girdiler mi, domuza dönerler. Neden mi? Öyle muz balıkları bilirim ki, delikten içeriye girdikten sonra yetmiş sekiz muz yediler, ondan. Tabii, bu kadar muzla öyle şişko olurlar ki, delikten çıkamazlar. Kapıdan geçemezler.

Muz balıkları için mükemmel bir gün. Sizce de öyle değil mi?

KEREM ABADİ Balipaşa'dan bildiriyor!

- Tam da Asım Abi'nin basılı bir kitabı olmamasına alışmıştık. Alışmışlığımıza bile alıştığımız için şikayet bile etmiyorduk. Yıllar önce mizah dergimiz olmamasına alıştığımız zaman bizi kurtaran Asım Abi yine Hızır gibi yetişti ve ilk kitabını tamamladı. "Alışmak Ölümüne Karşı" kitapçılarda.
- Yüzlerce gavur mizah dergisinden bir dergi olan ama Peygamber Efendimiz'in karikatürlerini çizmesiyle azıcık daha öne çıkan ırkçı Fransız Charlie Hebdo mizah dergisine silahlı saldırının gerçekleştiği, 12 kişinin öldüğü ve bütün faturanın Müslümanlara kesildiği dakikalarda dünyanın tek İslamcı mizah dergisinin sahipleri Asım Gültekin ve Faruk Günindi bir televizyon kanalında canlı yayına girmek üzereydiler. Son dakika haberiyle kapıdan döndüler ve tüm Türkiye mizahçıları değil terör uzmanlarını dinledi. Çok önemliydi terör uzmanlarının dedikleri.
- Cafcaf'ın CNR kitap fuarındaki 18 metrekarelik dev standına bekliyoruz. Haftalık dergimiz Hacamat'ı da ilk kez orada göreceksiniz inşallah.
- Haa, evet. Nihayet haftalık dergimiz de geliyor. Zaten Hacamat bir gün çıkacaktı da, kanlı mı olacaktı kansız mı…
- Basının aklına Müslüman mizahçıların fikrini almak bir hafta sonra geldi. Basın dediğimiz, yerli basın değil, yabancı basın. İki hafta boyunca ajanından gazetecisine bir sürü yabancı dergimizi ziyaret etti.
- Zeytinburnu Belediyesi ve Cafcaf'ın ortaklaşa düzenlediği Zeytinburnu mizah okulu başlıyor. Kayıt ve bilgi için bizi arayabilirsiniz.
- Cafcaf ofisinde asılı duran meşhur Cafcaf logosu düşüp ortadan ikiye ayrıldı. Nazar var nazar.
- Dergimizin bulunduğu Balipaşa caddesinin ismini Malkoçoğlu Bali Bey'den aldığını biliyor muydunuz?
- Genç yetenekler için müthiş bir fırsat: Türkiye İmam Hatip Liseleri Arası Karikatür Yarışması. 1.lik ödülü çokbinlira. Ya imam hatibe başlayın ya da karikatüre...
- Amatör çizerlerden Yuşa, Yahya, Yusuf, Taha ve Cihad dergimizdeydi. Her cumartesi bekleriz.
- Dergimizin artık yeni ve yetenekli bir grafikeri var! Hoşgeldiniz Billur hanım! ◡̈

karton Pierré

VALENTİNE'Yİ HRİSTİYANLIKTAN SOĞUTURUZ AMA...

Valentine, hayatında hiç Sevgililer Günü kutlamadı. Böyle bir gün kutlanmasına veya bir gün olacaksa böyle kutlanacağına ilişkin bir vasiyeti olduğunu da sanmıyorum. Global Belirli Günler ve Haftalar Kitabı'nda yer verilme sebebinin onu mutlu edeceğinden de hiç emin değilim. Nicolas'ı durup dururken Demre'den Kuzey Kutbu'na tayin eden Coca Cola kırmızısı kıyafetlerle donatıp altına geyiklerin çektiği bir kızak veren kapitalizm Valentine'ye de hayatında hiç görmediği kalp simgeleriyle süslü bir festivalin simgesi olma görevi verdi. Maksat Tüketim Toplumu adlı ilan edilmemiş ama insanları mevcut dinlerini ve dinsizliğini terketmeden bünyesine dahil eden Tüketim Toplumu adlı New Age dinin şemsiyesi altına toplamaktı.

Nasıl Hristiyanlık kilisesini inşa ederken (Bunu kurumsallaşırken veya tahrif edilirken diye de okuyabiliriz.) paganların özel günlerini iptal etmek yerine onlara Hristiyani kılıflar dikmişlerse Tüketim Toplumu dini de Hristiyanların özel günlerinin içini boşaltıp tüketime ivme kazandıracak şekilde yeniden anlamlandırarak piyasaya sürdü. Valentine ve Nicolas modern zamanlarda kiliselerden ziyade AVM'lerde istihdam ediliyor bu imgeler. Kiliseler yerine AVM'leri ibadethane seçen bu nev zuhur ve New Age Tüketim Toplumu dini, Hristiyanlıktan çok şey almışsa doğum yerinin kapitalizmle aynı coğrafya olmasından ve kurucularının ne kadar seküler olursa olsun Hristiyanlık kodlarının içinde yer almasından kaynaklanır. İsevilik, kiliseler kurulurken nasıl Hristiyanlaştırılmışsa kapitalizmle birlikte bir format daha atılmış ve Tüketim Toplumu adlı daha seküler bir kisveye büründürülmüştür.

ZAMAN MAKİNESİNİN ZARARLARI

Valentine ve Nicolas, zaman makinesiyle bu zamana getirilse günümüz insanının zihnindeki Valentine ve Nicolas'ı tanımazlar ve isim benzerliği olarak yorumlarlar. Ya o hengameye o ne diyecek bu abiler? Valentine abimiz insanları Roma İmparatoru'nun yasağına rağmen gizlice evlendirirken adının zinaya eşiklik eden bir günün namı olmasından memnun kalır mı sizce? Fakir fukarayı kollayan Nicolas, zenginlik ve tüketimin gösteriş gününe sembol olmak gibi bir kariyer hedefi belirlediğinden de emin değilim. Önce Hristiyanlaştırılan sonra da New Age birer ikona dönüştürülen bu şahısların şayet yaşamışlarsa kendilerine yaşatılan dönüşüm adlı zulmü ilk Hristiyanları (yahut son İsevileri emin değilim) aslanlara atan Roma İmparatorları bile akledememişlerdir.

Ancak hazır bana ayrılan köşenin orta sahasını geçip rakip sahanın kalesine yaklaşmışken daha trajik bir sorum daha var. Bu sorunun muhatapları listesinden elbette ben de münezzeh değilim. Ben kendi nefsime soruyorum siz de kendi nefsinize sorun. Cevabını paylaşmanıza gerek yok.

Hazır Valentine ve Nicolas bugünlere teşrif etmişken bir de üstüne üstlük Hristiyanlıktan soğumuşken kendilerine İslamı tebliğ edersek nasıl bir yanıt alacağınızı zannediyorsunuz? Valentine şehirlerimizi, AVM'lerimizi gezip gazetelerimize, televizyon kanallarımıza bakınca ve dönüp "Sizle Hristiyanlar arasında çok büyük bir fark göremedim. Hak dini temsil ettiğinize emin misiniz? Bana gavurluk ediyorsunuz gibi geldi. Bizim çocukların yaptığını tekrar etmeyin." derse ona nasıl bir cevap verebiliriz?

Bu da mı gol değil?

NİÇİN ÖLMEDEN ÖNCE?

Batıda yaygın olan bize de "tercüme" ve "adapte" edilmeye başlayan popüler bir tür bu. "Ölmeden Önce Okunması Gereken Kitaplar", "Mevta Olmadan Seyredilmesi Gereken Filmler", "Tahtalıköyü Boylamadan Önce Gidilmesi Gereken Yerler" gibi isimlere sahipler. Maksat ise şu: Bu çalışmaların metinleri kitaplar, filmler ve mekânlar hakkında hap olarak yutulması gereken malumatları içeriyor. Bol fotoğraflı, kolay okunan ve akıcı metinlere sahip, okumaktan ziyade tükettiği için okurdan çok tüketiciye hitap eden kitaplarla, dergilerde yayınlanan çeşitli listelerle karşı karşıyayız. "Ölmeden Önce Okunması Gereken Kitaplar" türü bir çalışmaya şöyle bir göz atıp, aklımızda kalanlarla metroda karşılaştığımız ahbabımıza o kitabı okuduğumuz intibaını verebiliriz.

Peki, niçin böyle liste kitaplara ihtiyaç duyuyoruz? Yoksa insanlar okuyacakları kitapların ayrımına varamaz bir hale mi geldiler? Değerin yerini fiyatın almasına paralel olarak kitap anlam boyutunu yitirerek salt selülözden bir nesneye mi dönüştü?

Listelerde adı anılan kitaplar arasında klasik olma yani okunmadan saygı görme cezasına çarptırılan kitapların yanı sıra bu cezaya çarptılıması muhtemel kitaplar ile güçlerini "güncelliklerinden" alan eserler de var. Bence söz konusu "listeler"e ihtiyaç duyan kişiler ise okurdan çok müşteri, tüketici gibi isimlendirmelere yakın duruyorlar.

Ancak son bir not olarak şunu ifade edebilirim: "Ölmeden Önce Okunması Gereken Kitaplar"da bahsedilen kitaplar ise bizim büyük harfle bahsettiğimiz ve hem Dünya hem de Ahiret için okuduğumuz Kitap değil elbet. Bu listelerde yalnızca "kitaplar"dan bahsediliyor…

KARTON PİYER

Mehmet Ali & Akşamsefası

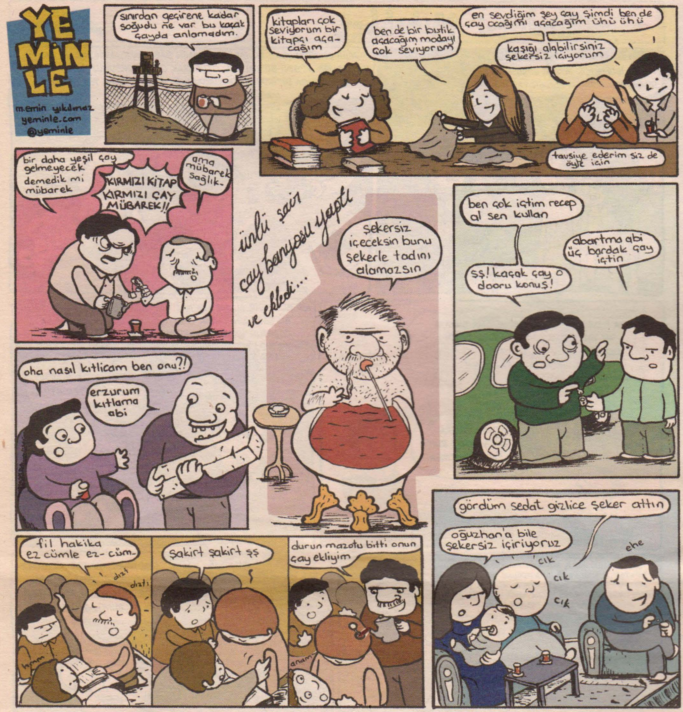

Okuma yazma öğreniyor muyuz?

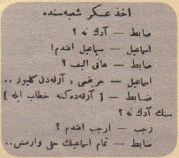
اخذ عسکر شعبه سنده

ضابط — آدك نه ؟

اسماعیل — سماعیل افندم!

ضابط — هانی الف ؟

اسماعیل — حرفی ، آرقه دن کلیور ..

ضابط — [آرقه ده کنه خطاب ایله]

سنك آدك نه ؟

رجب — ارجب افندم ؟

ضابط — تمام اسماعیلك حق وارمش ..

Yukarıdaki kesik 20 Receb 1341 yani ki 8 Mart 1339-1923 tarihli ve 27 nümerolu Akbaba'nın üçüncü sahifesinin üçüncü sütununun dip kısmından ahz olundu, yani alındı.

Henüz kıraat ve kitâbet öğrenmemiş okuyucularımız için kesikin muhteviyatını nakil ve izah edivereyim:

Ahz-i Asker Şubesinde (Asker alımı şubesinde)

Zabit – Adın ne?

İsmail – Sımayıl efendim!

Zabit – Hani elif?

İsmail – Herif mi, arkadan geliyor..

Zabit – (Arkadakine hitab ile) Senin adın ne?

Receb – İreceb efendim?

Zabit – Tamam İsmail'in hakkı varmış..

Bitti mi?

Bitmedi!

Sımayıl'ımızınan İreceb'imizin şivesinden mizah ve istihza mevzuu çıkaran işbu Akbaba mecmuası,

İreceb'in cümlesinin nihayetine nidâ işareti yerine istifham işareti vaz' eylemekle… le, lee, lee!

Gülme duvarının amacı bir mizah dergisi köşe yazısı olmasından kelle güldürmektir. Bunun için kırk takla attık be kardeşim ("o kiloyla!" sorusunu iç geçirenlere John Belushi'nin Blues Brothers filminin konsere çıkışını hatırlatırım). Hicivle, tavuk mu yumurtadan çıkar sorusuna "hayır civciv" deyip, aforizma ile "yoğurttan mı maya olur, mayadan mı yoğurt" diye sorduk. Absürt mizahımızla erkekleri mal mal, kadınları mall mall gezdirirken, arada nostalji yapıp "şöyle eski fotoğraflara bakıyorum da eskiden dünya çok siyah beyazmış" şeklinde salaklık mizahının şahikalarında dolaştık… Neyse! Konumuza dönelim. Bu sefer başka bir şey yazacağız. Mizah camiasının yaşadığı ve tüm dünya medyasını uzun süredir meşgul eden Charlie Hebdo olayını deşeceğiz, tartışacağız. Olayı gerçekleştirenlerin İslami bir terör örgütü olduğuna dair oluşan kamuoyu tepkisi ve dergimizin daha çok dindar kesime hitap ettiği gerçeğini harmanlayınca ortaya çıkıyor sebeb-i neden-ül girişgah-u mukaddimeyi önsöz. (Haftaya köşeyi Osmanlıca yazmayı düşünüyorum da hafiften idman yapayım okuyucumu şimdiden alıştırayım dedim)

Konu ile ilgili Kara Mizah'ın ustası Amet abi ile konuştum. İki şeye kızgındı, birincisi Charlie Hebdo dergisinin, Müslümanları herkesten farklı ekstradan çirkin çizmelerine. İkincisi, herhalde solcu karikatürist olarak ilk akla gelenlerden biri olan Tuncay Akgün ile yapılan BBC röportajında, Charlie Hebdo'nun aslında Müslümanları hedef alan bir dergi olmadığını, düşünce özgürlüğünü vurgulamak için bunları çizdiklerini ima etmesine. "İnterneti açıp bakanlar çok rahat görebilir ki, Tuncay yalan söylüyor" diyor Amet Abi. Leman'ın da hiç de öyle Charlie Hebdo'nun kardeşi bir solcu dergi olmadığını, örneğin Leman çizerlerinden Derya Sayın'ın dergi içerisinde çok çok az bir paraya sigortasız yıllarca çizdiğini, çok önemli bir sağlık sorununu ise yeşil kart çıkartarak çözebildiğini yıkılmış, kırılmış, hüzün dolu bir ses tonuyla anlattı.

Penguen Dergisi 8 Mart 2006 tarihli kapağında Papa'nın suratı yerine Brad Pitt'in fotoğrafını koydu. Altına da şunu yazdı: "Altı ay önceki kapağımız İspanyol Katoliklerini çok kızdırmış. Kızgınlıklarının nedeni de Papa'yı 'Sefil, içi geçmiş ve zavallı bir ihtiyar' olarak çizdiklerini düşünmeleri. Kapağımızı düzeltip yeniden yayınlıyor ve tüm İspanyol Katoliklerden özür diliyoruz." Tabi hemen yanında eski kapaklarını da koymuşlardı. Aslında bunun sebebi Papa'nın avukatlarının Penguen dergisine açtığı dava. Penguen cevabını gene mizah ile vermişti. İşin güzel tarafı hiç kimse onları ölümle tehdit etmemişti.

Papa, başlarda Charlie Hebdo dergisine destek verdi, ardından elinin tersi ile bir hareket çekip "la bunlar sopalık" diye ima etti. En önemlisi Papa'nın avukatlarının bu dergiye onlarca dava açtığı ortaya çıktı.

Kara Mizah'tan Alper "mizahın dini imanı olmaz oolm" dedi bizim dergimiz için. Erdil Yaşaroğlu ise tam tersini söylediği iddia edildi: "İnançlardan Mizah olmaz"

Evet bunu, Erdil Yaşaroğlu söyledi dediler ve onun Budistlerle nasıl dalga geçtiğini hatırlatan karikatürlerle aşağıladılar Paradigmik Laikler. Gözleri dönmüştü, Erdil Yaşaroğlu'nu karikatür camiasının Yavuz Bingöl'ü yapma çabasıydı bu. Hâlbuki Erdil bunu dememişti, üstelik bunu Charlie Hebbo olayından aylar önce çıktığı CNN'de söylememişti. Lakin capslerle ortalığı velveleye verenler çok oldu. Aslında söylediği şuydu Erdil'in: "Dini eleştirmeyiz ama imamı eleştiririz, imam insandır sonuçta veya diyanet işlerini eleştirebiliriz"

Cafcaf'ın duruşu ise ilk defa her taraftan taktir edildi. Sevmeyeninin çok olduğu Eksi sözlükte bile debe'ye girmeyi başardı. Cafcaf "evet hiçbir şey affedilmedi" derken Fransızların da bu güne kadar Dünya'da oluşturdukları kan göllerine dikkatleri çekti. Ben de buna destek oluyor ve hepinize "Ruanda Oteli" filmini izlemenizi tavsiye ediyorum. Ruanda bir Fransız sömürgesi değildi ama Fransızca konuşan Belçikalıların bir sömürgesiydi. Ruanda Oteli filmi dünyada daha da ses getirebilirdi, lakin bu filmi çok daha iyi çekilmesini bir şekilde Yahudi sinema lobisi engel oldu. Kendi katliamlarının önüne geçen bir katliamın filmini bile istemiyorlardı. Ruanda dünyanın en acımasız, bir o kadar anlamsız ve absürt ırkçılık katliamına şahit oldu. Belçikalılar burada iki ırk yarattılar. Hutu ve Tutsi. Tutsiler biraz daha açık tenliydiler ve onları idari işlerde tutup, masa başına verdiler. Hutuları tarlalara madenlere yolladılar. Bu iki sınıfa farklı kimlikler verdiler. Farklı yaşamlar sundular. Belçikalılar orayı terk ettiklerinde Hutular palalarla Tutsileri çoluk çocuk, yaşlı kadın demeden doğradılar.

New Yorker dergisinin karikatüristi Bob Mankoff sonunda hiçbir etnik gurubu, inancı, düşünceyi rencide etmeyen bir karikatür çizmeyi başardığını iddia etti. Ve gazetesine bom boş bir kağıt gönderdi. Bembeyaz. Tüm hassasiyetleri göz önünde bulundurduğunu iddia ettiği bu bembeyaz şayfaya önce zenciler itiraz etti. Sonra nihilistler "bizle dalga mı geçiyorsun" dediler. Kuantum felsefesiyle ilgilenenler karikatürün köşeli olmasını eleştirdiler… Yani böyle bir iddia ile yola çıkan bir karikatür bile çok başarısız oldu.

Her gittiğim yabancı ülkede mutlak gazete bayiinden o ülkenin mizah dergilerini toplarlarım. Ama ilk defa bir yabancı mizah dergisini baştan sonuna kadar okudum. Charlie Hebdo dergisinin bu acı olay sonrasında çıkardıkları sayısını. Orada "Ilımlı Müslümanlar neden Radikal Müslümanlara tepki vermiyorlar" sorusuna cevap arayan bir yazı vardı. Sanırım en son sayfada. Onlar daha nasıl tepki versinler, sıradan insanların arasına karışıp sokağa döküldüler, bizim dergimizi aldılar, diye yazmışlar. Bence böyle de olmalı. Bir taraf olduğumuzda hep karşı tarafı en uç, en radikal, en gerzek, en şiddet yanlısı, en insanlıktan uzak olanları ile örtüştürüyoruz. Hâlbuki her kesimde böyleleri vardır ve ancak %20'sinde ibarettir.

Yazımın sonuna gelirken, dergimin "Ben Charlie Hebdo değilim" duruşuna destek veriyorum. Ama gene de binlerce insanı güldürenlerle, binlerce insanı ağlatanları aynı kefeye koyamayacağımı belirtmek istiyorum. Ve terörün her türlüsünü özellikle batının doğuyu maşa olarak kullandığı terör olaylarını kınıyorum. Ve şu çağrıda bulunuyorum:

Ey insanları güldürenler, Birleşelim

Çünkü

"Gülmek ya da gülmemek belki de mesele bu"

Kalasınız Sağlıcanan

DT. CİHANGİR BAYBURTLUOĞLU
facebook.com/kilavuzkarga

Mehmet Ali & Akşamsefası

cafcaf

Cafcaf Mizah Dergisi
Aylık Süreli Yerel Yayın
Yıl: 8 Sayı: 66 / Şubat 2015/66

Yeryüzü Doğal Sağlık Gıda Eğitim Kimya ve Yayıncılık İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti. adına

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Faruk Günindi

Yayın Danışmanı
Asım Gültekin

Çizi İşleri Müdürü
Yusuf Kot

Grafik Tasarım
Billur Tirgil

Hukuk Danışmanı
Av. Şamil Arslan
Av. Cihad Gökdemir

Adres
Akşemsettin Mah. Balipaşa Cad. No: 17A Fatih - İstanbul

Telefon
(0212) 533 2858

Baskı
İhlas Gazetecilik A.Ş.

Dağıtım
Turkuvaz Dağıtım Pazarlama A.Ş.

Cafcaf Mizah Dergisi'nde yayınlanan karikatür, yazı, espri, ve karakterlerin tüm yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Abonelik
Yıllık 50 TL / Kurumlara 60 TL / Yurtdışı 40 Euro

Kuveyt Türk – Katılım Bankası A. Ş.
Altunizade Şubesi (54)
Hesap No: 8913910-2
IBAN: TR66 0020 5000 0089 1391 0000 02
Alıcı: Yeryüzü Doğal Sağlık Ltd. Şti.

www.cafcafdergisi.com | iletisim@cafcafdergisi.com | facebook.com/cafcafdergisi | twitter.com/cafcafdergisi | formspring.me/cafcaf

Mehmet Ali & Akşamsefası

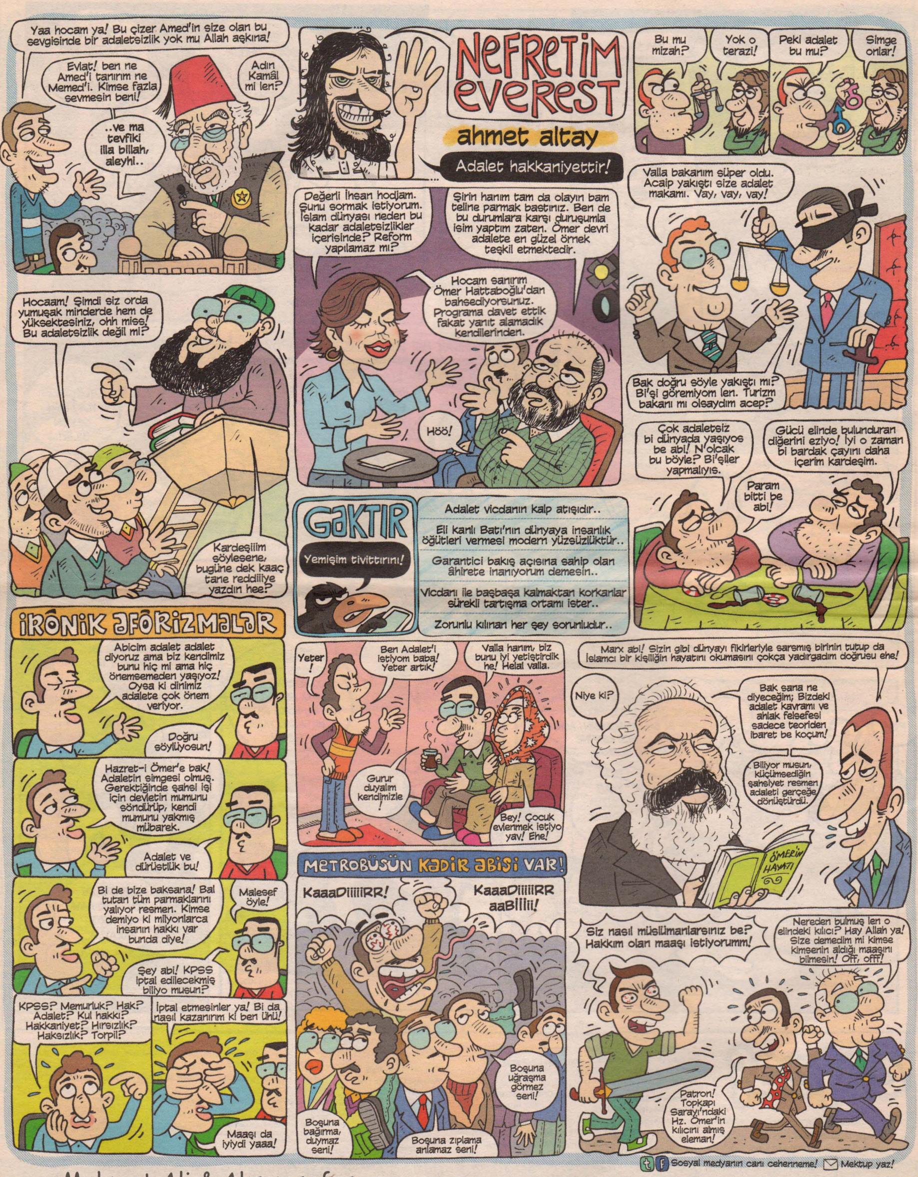

Mehmet Ali & Akşamsefası